

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-76-08

Druk nr 632
Warszawa, 5 czerwca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 1. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) Konwencji – należy przez to rozumieć Konwencję w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 135, poz. 948),

6) znakowaniu plastycznych materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć równomierne rozmieszczenie w plastycznym materiale wybuchowym materiału znakującego dodanego w ilości wskazanej

w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji.”,

b) w ust. 2:

– w pkt 1 dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) plastyczne materiały wybuchowe – materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, których opis jest przedstawiony w części 1 ust. I „Opis materiałów wybuchowych” załącznika technicznego do Konwencji,”

– po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) materiał znakujący – jest to jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji.”;

2) w art. 18 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Plastyczne materiały wybuchowe podlegają znakowaniu przez producenta.

5. Znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II załącznika technicznego do Konwencji.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) zasady znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

2) w art. 3:

a) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) plastycznych materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, których opis jest przedstawiony w części 1 ust. 1 „Opis materiałów wybuchowych” załącznika technicznego do Konwencji,”

b) dodaje się pkt 23-25 w brzmieniu:

„23) Konwencji – należy przez to rozumieć Konwencję w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 135, poz. 948),

24) materiale znakującym – należy przez to rozumieć jedną z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji,

25) znakowaniu plastycznych materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć równomierne rozmieszczenie w plastycznym materiale wybuchowym materiału znakującego dodanego w ilości wskazanej w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji.”;

3) w art. 24 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Kopię zgody, o której mowa w ust. 1, związanej z przemieszczaniem przez granicę państwową, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.”;

4) w art. 42 po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Plastikne materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego powinny być znakowane.

4b. Znakowaniu nie podlegają plastikne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II lit. a-c załącznika technicznego do Konwencji.”.

Art. 3. 1. Znakowaniu, o którym mowa w art. 18 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 1, nie podlegają plastikne materiały wybuchowe, wytworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do dnia 25 listopada 2009 r., jeżeli stanowią integralną część uzbrojenia będącego w posiadaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Policji, Służby Więziennej, Straży Granicznej oraz Państwowej Straży Pożarnej.

2. Przechowywane nieznakowane plastikne materiały wybuchowe niestanowiące integralnej części uzbrojenia, o którym mowa w ust. 1, a znajdujące się w posiadaniu służb wymienionych w ust. 1, należy do dnia 25 listopada 2021 r. wykorzystać do celów, które nie są sprzeczne z Konwencją w sprawie znakowania plastiknych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 135, poz. 948), nieodwracalnie unieszkodliwić lub poddać znakowaniu.

3. Nieznakowane plastikne materiały wybuchowe będące w posiadaniu podmiotów prowadzących działalność gospodarczą zgodnie z koncesją wydawaną na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, lub pozwoleniem wydawanym na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 2 albo art. 109 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.³⁾), należy do dnia 25 listopada 2009 r. wykorzystać do celów, które nie są sprzeczne z Konwencją, o której mowa w ust. 2, nieodwracalnie unieszkodliwić lub poddać znakowaniu.

4. Koszty nieodwracalnego unieszkodliwienia lub znakowania nieznakowanych plastycznych materiałów wybuchowych ponoszą służby wymienione w ust. 1 oraz podmioty wymienione w ust. 3, posiadające plastyczne materiały wybuchowe.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808 i Nr 222, poz. 2249, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 184, poz. 1539 oraz z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 235, poz. 1700.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 133, poz. 934, Nr 170, poz. 1217, Nr 190, poz. 1399 i Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 125 i Nr 82, poz. 556.

UZASADNIENIE

Regulacje prawne zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego mają na celu wykonanie przepisów Konwencji w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisanej w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 135, poz. 948), zwanej dalej „Konwencją”, w zakresie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych (PMW), przez ich wdrożenie do krajowego porządku prawnego.

Konwencja została przyjęta w Montrealu w dniu 1 marca 1991 r. podczas Konferencji Dyplomatycznej Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Konwencja weszła w życie w dniu 21 czerwca 1998 r., a jej stronami jest obecnie ponad 120 państw, w tym wszystkie państwa Unii Europejskiej.

W przypadku Rzeczypospolitej Polskiej Konwencja weszła w życie w dniu 25 listopada 2006 r., po zakończeniu procesu ratyfikacji prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 26 stycznia 2006 r. o ratyfikacji Konwencji w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisanej w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. Nr 46, poz. 325).

Konwencja wprowadza obowiązek znakowania PMW, co ma ułatwić ich wykrywanie i w ten sposób przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa międzynarodowego i zapobiegania aktom terroryzmu – szczególnie ukierunkowanym na środki transportu, w tym zwłaszcza transportu lotniczego – w wyniku których może dojść do ofiar w ludziach i szkód materialnych.

Zgodnie z obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej przepisami prawnymi jest dozwolone wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu, magazynowanie, przemieszczanie, sprzedaż oraz użytkowanie nieznakowanych PMW. Wynika

z tego konieczność nowelizacji krajowych przepisów prawnych dotyczących materiałów wybuchowych w zakresie znakowania PMW.

Wdrożenie przepisów Konwencji w zakresie znakowania PMW wymaga zmian w ustawach z dnia:

- a) 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.),
- b) 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.).

Konwencja nakazuje, aby każde państwo będące jej stroną podjęło niezbędne i skuteczne działania zmierzające do:

- 1) wprowadzenia zakazu wytwarzania na jego terytorium nieznakowanych PMW,
- 2) wprowadzenia zakazu wwozu na terytorium państwa i wywozu poza jego granice nieznakowanych PMW (z wyłączeniem wwozu i wywozu dokonywanego przez organy wojskowe i policyjne danego państwa w celach, które nie są sprzeczne z Konwencją),
- 3) ścisłego i skutecznego kontrolowania posiadania PMW oraz przekazywania PMW wytworzonych lub wwiezionych na terytorium tego państwa przed dniem wejścia Konwencji w życie,
- 4) wykorzystania zapasów nieznakowanych PMW do celów, które nie są sprzeczne z Konwencją, ich znakowania albo unieszkodliwienia w okresie:
  - a) 3 lat od wejścia w życie Konwencji w danym państwie – w przypadku RP do dnia 25 listopada 2009 r. – w odniesieniu do zapasów PMW, które nie znajdują się w posiadaniu organów wojskowych lub policyjnych, oraz
  - b) 15 lat od wejścia w życie Konwencji w danym państwie – w przypadku RP do dnia 25 listopada 2021 r. – w odniesieniu do zapasów PMW, które znajdują się w posiadaniu organów wojskowych lub policyjnych,

- 5) unieszkodliwienia, tak szybko jak to możliwe, wykrytych na terytorium państwa nieznakowanych PMW innych niż wskazane w pkt 4,
- 6) ścisłej i skutecznej kontroli nieznakowanych PMW – które w ograniczonych ilościach mogą być produkowane, posiadane, przekazywane i używane przez jednostki badawczo-rozwojowe, instytucje lub podmioty prowadzące odpowiednio autoryzowane szkolenia w zakresie wykrywania materiałów wybuchowych oraz organy sądownicze – w celu zapobieżenia przekazywania lub użycia tych materiałów w sposób sprzeczny z Konwencją.

Obowiązujące w RP przepisy prawne obligują przedsiębiorców do uzyskiwania zgody lub pozwolenia Ministra Gospodarki na wywóz oraz wwóz materiałów wybuchowych na terytorium RP. Przepisy o tym mówiące są zawarte – w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – w ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zaś dla pozostałych materiałów wybuchowych – w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2004 r. Nr 229, poz. 2315). System wspomnianych zgód i pozwoleń, wraz z ich ewidencjonowaniem i kontrolą, pozwala na spełnienie wymogów Konwencji w zakresie zakazu wwozu i wywozu na terytorium RP nieznakowanych PMW.

Uwzględniając powyższe, istota zmian w prawie krajowym związanych z wdrożeniem Konwencji, zawartych w projektowanej regulacji, będzie polegała na:

- 1) zdefiniowaniu pojęć: Konwencja, znakowanie plastycznych materiałów wybuchowych, plastyczne materiały wybuchowe oraz materiał znakujący (art. 1 pkt 1 oraz art. 2 pkt 2 projektu ustawy),
- 2) wprowadzeniu obowiązku znakowania produkowanych i wprowadzanych do obrotu plastycznych materiałów wybuchowych w celu ułatwienia ich wykrywania z zastrzeżeniem przypadków, gdy znakowanie nie jest obowiązkowe (art. 1 pkt 2 oraz art. 2 pkt 4 projektu ustawy),

- 3) określeniu sposobu postępowania z zapasami nieznakowanych plastycznych materiałów wybuchowych będących w posiadaniu Sił Zbrojnych oraz służb państwowych odpowiedzialnych za obronność i bezpieczeństwo państwa, a także przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym lub ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (art. 3 projektu ustawy).

Ponadto – w celu wzmocnienia bezpieczeństwa przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (w tym PMW), a także z uwagi na dotychczasową praktykę w zakresie procedur administracyjnych z tym związanych – regulacje służące wdrożeniu Konwencji zostały uzupełnione o przepis wprowadzający obowiązek przesyłania Komendantowi Głównemu Straży Granicznej kopii decyzji wydawanych przez Ministra Gospodarki w sprawie udzielania zgód na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez granice Rzeczypospolitej Polskiej. Regulację tę wprowadza przepis art. 2 pkt 3 projektu ustawy. Spowoduje to, że funkcjonariusze Straży Granicznej, mając ułatwiony wgląd do przedmiotowych decyzji, będą mogli szybciej weryfikować informacje dotyczące zarówno ilości i rodzaju przewożonych materiałów wybuchowych, jak również tożsamości podmiotów do tego uprawnionych. System ten przyczyni się do wzmocnienia efektywności kontroli przemieszczania przez granice Rzeczypospolitej Polskiej materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ułatwienia wykrywania ich nieuprawnionego przewozu.

Rada Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego zostanie – zgodnie z art. VIII Konwencji – poinformowana przez Ministra Gospodarki o wdrożeniu przepisów Konwencji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego, do właściwości którego należy podejmowanie działań w celu zapewnienia bezpieczeństwa lotów samolotów cywilnych, w tym w ramach współpracy z ICAO.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) notyfikacji aktów prawnych nie podlegają akty prawne stanowiące wypełnienie zobowiązań międzynarodowych przewidujących przyjęcie wspólnych przepisów technicznych. Projektowana regulacja spełnia warunki zwolnienia z notyfikacji Komisji Europejskiej, bowiem wdraża przepisy Konwencji do prawa polskiego i wypełnia w ten sposób międzynarodowe zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie znakowania PMW.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki. Dotychczas żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania przedmiotowym projektem w trybie określonym wspomnianą ustawą.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Zmiany w przepisach regulujących w Rzeczypospolitej Polskiej kwestie wytwarzania, obrotu, magazynowania oraz używania plastycznych materiałów wybuchowych będą oddziaływać na:

- 1) Zakłady Produkcji Specjalnej Sp. z o.o. w Pionkach – jedyne go wytwórcę PMW w Polsce,
- 2) grupę około 300 przedsiębiorców, którzy wykorzystują materiały wybuchowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie poszukiwania, rozpoznawania, wydobywania kopalin ze złóż, a także bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze,
- 3) grupę około 400 przedsiębiorców, którzy wykorzystują materiały wybuchowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie rozbiórek oraz wyburzeń budynków i budowli, przygotowywania terenu pod zabudowę, a także oczyszczania terenu z materiałów wybuchowych i przedmiotów niebezpiecznych,
- 4) grupę około 60 przedsiębiorców, którzy mogą prowadzić obrót materiałami wybuchowymi, obejmujący również import PMW; w tej grupie przedsiębiorców wyróżnić trzeba BUMAR Sp. z o.o., który w razie potrzeby importuje PMW na zamówienie Sił Zbrojnych oraz służb państwowych odpowiedzialnych za obronność i bezpieczeństwo państwa, a także eksportuje PMW w miarę pojawienia się możliwości zbytu za granicą,
- 5) grupę około 10 jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących działalność naukową w zakresie projektowania materiałów wybuchowych (w tym PMW), a także badania właściwości użytkowych, składu chemicznego oraz technologii wytwarzania tych materiałów.

W ramach prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie określonym w pkt 2 i 3 przedsiębiorcy mogą używać PMW, jednak w praktyce tego

rodzaju materiałów wybuchowych do celów cywilnych w Rzeczypospolitej Polskiej nie stosuje się. W związku z tym plastyczne materiały wybuchowe na potrzeby przedsiębiorców nie są w ogóle importowane. W konsekwencji, w przypadku grup przedsiębiorców wymienionych w pkt 2-4 – z wyjątkiem wymienionej spółki obrotu specjalnego – można mówić jedynie o potencjalnym wpływie projektowanej regulacji na działalność gospodarczą wspomnianych podmiotów.

Zmiany w prawie krajowym związane z wdrożeniem Konwencji będą oddziaływać także na funkcjonowanie służb państwowych realizujących zadania z zakresu obronności i bezpieczeństwa państwa posiadających dostęp do materiałów wybuchowych, w tym PMW.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

W konsultacjach wzięli udział przedstawiciele:

- 1) krajowego producenta PMW,
- 2) ośrodków naukowych prowadzących prace badawczo-rozwojowe dotyczące materiałów wybuchowych lub związane z wykorzystaniem materiałów wybuchowych,
- 3) służb państwowych, które odpowiadają m.in. za wykrywanie faktów nieuprawnionego posiadania materiałów wybuchowych.

W efekcie przeprowadzonych konsultacji stwierdzono, co następuje:

- 1) w celu znakowania PMW można z powodzeniem wykorzystać technologie produkcji materiału znakującego, tj. 2,3-dimetylo-2,3-dinitrobutanu (DMNB), oraz znakowania PMW opracowane przez Instytut Przemysłu Organicznego w 2003 r.; opracowania przez wytwórcę wymaga jednak karta charakterystyki DMNB oraz znakowanego PMW, co stanowi warunek dopuszczenia substancji niebezpiecznej lub preparatu niebezpiecznego do stosowania w działalności zawodowej,
- 2) technologia wytwarzania znakowanych PMW została sprawdzona w ZPS Sp. z o.o. w Pionkach przez wytworzenie partii prototypowej znakowanego PMW w ilości 150 kg; wytworzony materiał spełniał

odpowiednie parametry użytkowe określone w wymaganiach taktyczno-technicznych zatwierdzonych przez MON dla produkowanego dotychczas PMW,

- 3) przeprowadzone próby potwierdziły możliwość wykrywania PMW znakowanego przy wykorzystaniu wspomnianych wyżej technologii; próbka znakowanego PMW została wykryta przez psy służbowe Policji i Straży Granicznej oraz specjalistyczne detektory będące na wyposażeniu wymienionych służb,
  - 4) w ocenie ZPS Sp. z o.o. w Pionkach konieczność znakowania za pomocą DMNB (w ilości 1 % masy) PMW spowoduje wzrost ceny zbytu PMW, ale nie więcej niż o 2 %, co w liczbach absolutnych odpowiada kwocie około 5 zł/kg,
  - 5) ponieważ dotychczasowe wyniki badań znakowanego PMW wykazały, że spełnia on wymagania stawiane przez MON, jest zasadne, aby PMW znakowany za pomocą znacznika DMNB został przed wprowadzeniem do eksploatacji przebadany jedynie w podstawowym zakresie, bez przeprowadzania badań urządzeń, które zawierają PMW; koszt podstawowych badań eksploatacyjnych laboratoryjno-poligonowych niezbędnych do uzyskania certyfikatu potwierdzającego zgodność z wymaganiami taktyczno-technicznymi zatwierdzonymi przez MON nie powinien przekroczyć 50 000 zł; ponadto – według oświadczenia producenta PMW – powinien on – kosztem około 100 000 zł – zakupić aparaturę badawczą służącą do sprawdzania zawartości materiału znakującego w masie wytwarzanego PMW.
3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego dla:

- a) sektora finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji pociągnie za sobą dodatkowe obciążenia dla budżetu MON oraz MSWiA, będące konsekwencją wzrostu ceny zbytu znakowanych PMW (o 2 %, czyli o około 5 zł/kg) w stosunku do ceny materiałów nieznakowanych. Skala zwiększonych wydatków z tego tytułu w ciągu roku będzie proporcjonalna do wielkości zakupów PMW realizowanych przez MON i MSWiA. W przypadku MON

będzie to kwota rzędu 50 000-100 000 zł, a w przypadku MSWiA – 5 000-10 000 zł.

b) rynku pracy

Zmiana technologii wytwarzania PMW w związku z wymogiem ich znakowania nie pociągnie za sobą potrzeby utworzenia dodatkowych miejsc pracy w spółce wytwarzającej tego rodzaju materiały. Prace badawczo-rozwojowe dotyczące znakowania PMW mogą być prowadzone w ramach dotychczasowych zadań wykonywanych przez jednostki badawczo-rozwojowe i w związku z tym nie powstanie potrzeba zwiększenia zatrudnienia w sferze nauki. W sumie więc wejście w życie projektowanej regulacji nie spowoduje żadnych zmian na rynku pracy.

c) konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczości

Wprowadzenie nowych przepisów nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Wynika to z faktu, że w Rzeczypospolitej Polskiej produkcją PMW zajmuje się w praktyce tylko jeden podmiot – ZPS Sp. z o.o. w Pionkach. Ponadto z uwagi na wysoką cenę PMW w stosunku do materiałów wybuchowych nieplastycznych, w Polsce praktycznie nie funkcjonuje rynek PMW przeznaczonych do użytku cywilnego.

d) sytuacji i rozwoju regionalnego

Zmiana przepisów związana z wdrożeniem Konwencji nie spowoduje powstania nowych podmiotów gospodarczych, nowych miejsc pracy ani pojawienia się nowych impulsów technologicznych. W związku z tym wejście w życie projektowanej regulacji nie przyczyni się do zmiany sytuacji i rozwoju regionalnego. Nie będzie też miało wpływu na środowisko naturalne.

4. Źródła finansowania działań wynikających z wdrożenia Konwencji

Koszty związane z wdrożeniem Konwencji zostaną sfinansowane z dwóch następujących źródeł:

a) środków własnych ZPS Sp. z o.o. w Pionkach – wytwórcy znakowanych PMW

W ramach środków własnych spółka sfinansuje:

- przeprowadzenie badań służących ustaleniu wpływu dodania materiału znakującego do PMW na ich właściwości eksploatacyjne, w tym m.in. na: trwałość chemiczną i fizyczną, okres bezpiecznego przechowywania oraz parametry wybuchowe; koszt tych badań – stanowiących wydatek jednorazowy – szacowany jest na około 50 000 zł,
- wytworzenie lub zakup materiału znakującego; koszt pozyskania 1 kg znacznika (DMNB) wynosi około 1 000 zł. Skala wydatków z tego tytułu stanowi wartość zmienną, zależną od wielkości produkcji znakowanych PMW,
- zakup aparatury badawczej do określania zawartości materiału znakującego w masie PMW podczas procesu produkcyjnego i w produkcie finalnym; koszt zakupu wspomnianej aparatury, według oświadczenia wytwórcy, wyniesie około 100 000 zł i będzie stanowić wydatek jednorazowy,

b) środków budżetowych będących w dyspozycji MON i MSWiA

MON i MSWiA – jako odbiorcy produkowanych w Rzeczypospolitej Polskiej PMW – będą musieli ponieść zwiększone wydatki na zakup tych materiałów, związane ze wzrostem ceny zbytu znakowanych PMW. Skala dodatkowych obciążeń dla budżetu MON i MSWiA z tego tytułu będzie w sumie niewielka, ze względu na małą ilość PMW, którą wymienione resorty kupują w ciągu roku, a także z uwagi na nieznaczny wzrost ceny znakowanych PMW w stosunku do ceny materiałów nieznakowanych.

Ponadto z budżetu MSWiA będą musiały być sfinansowane wydatki w łącznej kwocie około 75 000 zł, związane z:

- wykonaniem – kosztem 20 000 zł – odpowiedniej ilości próbek znakowanego PMW na potrzeby właściwych jednostek Policji oraz Straży Granicznej,

- przygotowaniem – według oceny Instytutu Przemysłu Organicznego kosztem około 55 000 zł – właściwych organów Policji (jednostki antyterrorystyczne, Centrum Szkolenia Przewodników i Psów w Sułkowicach) oraz Straży Granicznej do realizacji zadań związanych z wykrywaniem faktów nieuprawnionego posiadania PMW.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ**

**KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MDI/AN/10108/DP/ma

Warszawa, dnia 21 maja 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji projektem ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (pismo z dnia 20.05.2008 r., nr RM-10-76-08), wydaję następującą opinię:

Projektowana regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Waldemar Pawlak
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

2008-05-23